

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce: **A. U.**, narozeného dne X,
státní příslušnost: Uzbekistán,
bytem X
zastoupeného Mgr. Gabrielou Kopuleťou, advokátkou se
sídlem Havlíčkova 1043/11, 110 00 Praha
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, Poštovní schránka 21/OAM, 170
34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 7. 2020, čj. MV-115255-2/OAM-2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah žaloby

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 21. 7. 2020, čj. MV-115255-2/OAM-2020, kterým Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“) zastavilo řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany dle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

azyly“). Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že žádost o mezinárodní ochranu v ČR, kterou žalobce podal dne 16. 7. 2020, je další opakovanou, již třetí žádostí ve smyslu § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu.

2. Žalobce v podané žalobě jednak tvrdil, že napadené rozhodnutí žalovaného neobsahuje zdůvodněný závěr o tom, že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, které nemohl uplatnit v předchozích řízeních, a dále, že žalovaný též neodůvodnil, že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu žalobce, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti. Rovněž tak žalovaný dostatečně neodůvodnil, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů a výkladu zákona o pobytu cizinců (žalobce měl zřejmě na mysli zákon o azylu – pozn. soudu), zejména žalovaný nereflektoval tvrzení a důkazy předložené žalobcem v odvolacím řízení. Proto se žalovaný dle žalobce dopustil porušení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“).
3. Dále žalobce uvedl, že sice nepopírá, že podal v pořadí již třetí žádost o mezinárodní ochranu, ani že v podané žádosti neuvedl žádné důvody, avšak domníval se, že s ním bude proveden pohovor, v jehož rámci bude mít možnost nové skutečnosti pro podání žádosti o mezinárodní ochranu uvést. Pohovor s ním však proveden nebyl.
4. Žalobce také v žalobě namítl, že žalovaný rezignoval na „svou“ část důkazního břemene, neboť nezařadil do spisu aktuální informace o situaci v zemi původu žalobce, a nevycházel tak z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Dle žalobce se tak žalovaný dopustil porušení ustanovení správního řádu, konkrétně § 2 odst. 1 ve spojení s čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť nebylo postupováno v souladu se zákony, § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť nebyl zjištěn stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je vzhledem ke konkrétním okolnostem případu nezbytný, dále rozhodnutí nevyšlo ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, žalovaný nepřihlédl k okolnostem svědčícím ve prospěch žalobce a napadené rozhodnutí je tak nepřesvědčivé. Ze všech těchto důvodů je proto napadené rozhodnutí žalovaného v rozporu s § 11a odst. 3 zákona a azylu.
5. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

II. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě trval na tom, že neporušil žádné ustanovení správního řádu ani zákona o azylu. Žalovaný upozornil, že žalobce podal již třetí žádost o mezinárodní ochranu, přičemž neuvedl žádné nové skutečnosti. Žalovaný uvedl, že provedl srovnání důvodů uplatňovaných žalobcem postupně ve všech podaných žádostech, přičemž je shledal prakticky shodnými. Žalobce byl dle žalovaného poučen o průběhu řízení v případě podání další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, což stvrdil i svým podpisem dne 16. 7. 2020. V případě opakované žádosti se dle § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu pohovor neprovádí.
7. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

III. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

8. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen „s. ř. s.“) podle skutkového a právního

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice). Městský soud přitom rozhodl ve věci bez jednání, neboť žalobce jednání nepožadoval a žalovaný vyslovil souhlas s projednáním věci bez jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

9. Z předloženého správního spisu soud zjistil, že o první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal dne 15. 6. 2018, rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 9. 2019, čj. OAM-518/ZA-ZA11-P17-2018, tak, že mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neudělil (rozhodnutí v právní moci dne 12. 10. 2018). Řízení o druhé, opakované žádosti, podané dne 5. 12. 2015, žalovaný zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu z důvodu nepřipustnosti žádosti podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Rozhodnutí žalovaného potvrdily i správní soudy. Kasační stížnost žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 10. 2019, sp. zn. 63 Az 35/2019 (v právní moci 4. 12. 2019) odmítl Nejvyšší správní soud (NSS) pro nepřijatelnost usnesením ze dne 4. 5. 2020, čj. 10 Azs 410/2019-62 (v právní moci 14. 5. 2020).
10. Z předávacího protokolu ze dne 17. 7. 2020, CPR-24858-5/ČJ-2020-931200-AZ, jehož přílohou byla posuzovaná žádost žalobce o mezinárodní ochranu v uzbeckém jazyce, vyplynulo, že žalobce požádal dne 16. 7. 2020, ve 23. 40 hod, o mezinárodní ochranu potřeť v přijímacím středisku cizinců Zastávka, podle § 3 ve spojení s § 3a odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o azylu. Ke své žádosti neuvedl žádné důvody. Stejného dne žalobce podepsal poučení pro žadatele o udělení mezinárodní ochrany v případě další opakované žádosti.
11. Žaloba **není důvodná**.
12. Na podkladě zjištěných skutečností učinil soud následující právní závěry.
13. Podle § 11a odst. 3 zákona o azylu *[p]odal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování, že mu hrozí vážná újma nebo že již splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 13 a 14a, ministerstvo řízení usnesením zastaví. Usnesení o zastavení řízení lze vydat do 10 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ministerstvo usnesení o zastavení řízení doručí cizinci na místě nebo na adresu místa pobytu na území, byla-li cizincem při podání další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedena; jinak se usnesení o zastavení řízení uloží po dobu 10 dnů v azylovém zařízení, kde byl cizinec naposledy hlášen k pobytu, a oznámení o uložení písemnosti se vyvěsí na úřední desce v tomto azylovém zařízení. Podání žaloby proti usnesení o zastavení řízení nemá odkladný účinek.*
14. Podle § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu *[p]ohovor se neprovádí, byla-li podána opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany; v takovém případě ministerstvo umožní sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany písemně nebo jiným vhodným způsobem.*
15. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobce podal další opakovanou žádost, ani o tom, že tato žádost neobsahovala žádné důvody. Z tohoto důvodu námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, že žalovaný dostatečně neodůvodnil závěr, že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti relevantní z hlediska mezinárodní ochrany nebo doplňkové ochrany, postrádá logiku, žalobce si v ní protirečí; pokud na jedné straně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

připouští, že jeho třetí žádost o mezinárodní ochranu postrádala jakékoliv důvody, a zároveň napadá rozhodnutí žalovaného z důvodu, že se dostatečně nevyjádřil k tomu, proč si myslí, že žalobce neuvedl žádné nové - relevantní - skutečnosti. Soud konstatuje, že tato námitka není důvodná.

16. Stěžejní žalobní námitkou žalobce je tvrzení, že důvody pro podání další opakované žádosti chtěl sdělit žalovanému v rámci pohovoru, který ale žalovaný v rozporu se zákonem neprovedl. Z tohoto důvodu se žalobce domnívá, že žalovaný nemohl dostatečně zjistit skutkový stav, a proto je vydané rozhodnutí nezákonné.
17. K této žalobní námitce soud uvádí následující. Jak vyplývá z citovaného ustanovení § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu, pohovor není třeba konat v případě, kdy byla podána další opakovaná žádost o mezinárodní ochranu. Žadateli ale musí být umožněno, aby sdělil důvody své další opakované žádosti písemně nebo jiným vhodným způsobem. O tom, že za dané situace pohovor prováděn nebude a v řízení se bude vycházet pouze z údajů, které žalobce uvedl v žádosti, případně které písemně doplní, jej žalovaný poučil v druhém odstavci standardního poučení žalovaného pro žadatele o mezinárodní ochranu v případě další opakované žádosti. Žalobce proto nemohl očekávat, že pohovor proveden bude, jak tvrdil v žalobě. Jak již bylo řečeno, žalobce toto poučení podepsal vlastnoručně dne 16. 7. 2020, a tedy o této skutečnosti byl zpraven ve stejný den, kdy žádost podal. Bylo na něm, aby se seznámil s obsahem podepisovaného dokumentu, a pokud o této skutečnosti nevěděl proto, že tak neučinil, jde tato skutečnost pouze k jeho tíži.
18. Tato námitka není důvodná.
19. Žalobce byl tedy obeznámen s tím, že musí své důvody další opakované žádosti uvést písemně, a že pohovor s ním proveden nebude. Žalobce ale ke své žádosti neuvedl nic, tedy žádné tvrzení stran podstatné změny okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a stejného zákona. Pokud tedy svou formulářově předtištěnou žádost o mezinárodní ochranu nedoplnil vzdor podrobnému poučení žalovaného o tom, za jakých okolností bude žádost posouzena, a že v případě nenaplnění těchto okolností může být řízení o žádosti zastaveno, aniž bude žádost posuzována (první odstavec standardního poučení pro žadatele o mezinárodní ochranu v případě další opakované žádosti), jde i tato skutečnost pouze k tíži žalobce. Bylo primárně na žalobci, aby žalovanému sdělil, proč se domnívá, že by byl v zemi původu vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy z azylově relevantních důvodů, které vyvstaly v důsledku podstatné změny okolností v případě žalobce nebo v zemi jeho původu. Žalobce tak však neučinil. Není na žalovaném, aby za žalobce domýšlel důvody, pro které by mohl být ve své vlasti pronásledován. Žalovaný v případě další opakované žádosti pouze zkoumá, zda v zemi původu žadatele nedošlo k takové podstatné změně okolností, která by mohla žadatele s ohledem na jeho tvrzení v dosavadních řízeních o mezinárodní ochraně vystavit pronásledování nebo hrozbě vážné újmy z azylově relevantních důvodů.
20. Jak je doloženo ve správním spisu, žalovaný si za tímto účelem obstaral předchozí rozhodnutí o první a druhé žádosti žalobce o mezinárodní ochranu a Informaci OAMP-Uzbekistán: Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 22. 5. 2020, z nichž vycházel. V tomto ohledu není proto důvodná ani námitka žalobce, že žalovaný rezignoval na „svou“ část důkazního břemene, když nezařadil do spisu aktuální informace o situaci v zemi původu žalobce, neboť tato informace ve správním spisu založena byla, byla aktuální,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

neboť se týkala stavu ke květnu 2020, přičemž napadené rozhodnutí bylo vydáno v červenci 2020, a žalobce nikdy konkrétně nezpochybnil stav v jeho zemi původu zjištěný žalovaným.

21. Soud se z přiložených předchozích rozhodnutí o žádostech žalobce o mezinárodní ochranu dozvěděl, že v souvislosti s první žádostí o mezinárodní ochranu se žalobce obával, že v případě návratu do Uzbekistánu mu hrozí vězení, neboť dlužil 500 USD a na stránkách příslušného ministerstva bylo zveřejněno, že je po něm vyhlášeno pátrání. Ve druhé žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 5. 12. 2018 žalobce k důvodům uvedl, že doma není spokojený, jeho matka je nemocná kvůli policii, která žalobce kontaktovala i přes sociální síť. Kdyby se vrátil do vlasti, dostal by pokutu a trest odnětí svobody na pět let. V žádném z těchto případů nešlo o relevantní důvody zákona o azylu, což ostatně následně potvrdily i správní soudy v souvislosti s druhou, opakovanou žádostí žalobce. Z informace OAMP o bezpečnostní a politické situaci v zemi původu žalobce přitom vyplynulo, že od doby posuzování předchozí žádosti žalobce o mezinárodní ochranu nedošlo k žádné změně, která by mohla mít vliv na posouzení aktuální žádosti žalobce, což žalovaný naprosto dostačujícím způsobem uvedl v předposledním odstavci napadeného rozhodnutí. Z tohoto důvodu má soud za to, že žalovaný dostal své povinnosti zjistit skutkový stav věci bez důvodných pochybností, aby mohl rozhodnout, zda řízení zastaví, či žádost žalobce opětovně posoudí. Nebylo přitom jeho povinností otrocky vyjmenovat všechny důvody, které žalobce kdy uvedl v předchozích řízeních o svých žádostech v situaci, kdy nebylo prokázáno, že by z hlediska azylově relevantních důvodů došlo v Uzbekistánu ke změně a žalobce nikdy, ani v řízení před soudem dodatečně nezpochybnil ani netvrdil podstatnou změnu okolností ve své vlasti. Proto soud v této části ani neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, jak tvrdil žalobce v žalobě, neboť z napadeného rozhodnutí jasně vyplývá, že žalobce svou třetí žádost neodůvodnil, předchozí žádosti a důvody v nich byly z hlediska zákona o azylu shledány irelevantní, a to i správními soudy, a v žalobcově vlasti nedošlo k takové změně poměrů, která by odůvodňovala mu ochranu podle zákona o azylu poskytnout (např. z důvodu eskalace ozbrojeného konfliktu v místě jeho bydliště, atd.).
22. Úvahy žalovaného stran hodnocení podkladů a výkladu zákona jsou proto za daných okolností dostačující, neboť zde nebyly žádné objektivní důvody, natož žádná tvrzení žalobce, které by vzbuzovaly pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu, které by musel žalovaný znovu posuzovat. Žalovaný řízení správně zastavil dle §11 odst. 3 zákona o azylu. Soud neshledal postup žalovaného v rozporu v žalobě namítanými ustanoveními správního řádu, naopak, postup žalovaného byl v souladu se zákonem a odůvodnění napadeného rozhodnutí je v tomto případě naprosto dostačující a přesvědčivé.
23. I tyto námitky jsou proto nedůvodné.

IV. Závěr a náklady řízení

24. Na základě shora uvedeného dospěl soud k závěru, že žalovaný nepochybil, když zastavil řízení z důvodu podání další opakované žádosti o mezinárodní ochranu, a proto soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
25. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v záložce Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 26. ledna 2021

Mgr. Darina Michorová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.